

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobkyně: **X.**, narozená dne X.
zastoupená advokátkou JUDr. Eliškou Flídrovou, Ph.D.
sídlem Dlouhá 705/16, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 8. 2025, č. j.: OAM-1086/ZA-ZA11-P09-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 8. 2025, č. j.: OAM-1086/ZA-ZA11-P09-2024, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 12 270 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám její zástupkyně.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 8. 2025, č. j.: OAM-1086/ZA-ZA11-P09-2024, jímž jí nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném do 30. 9. 2025 (dále jen „zákon o azylu“).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. T.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně ve své žalobě nejprve shrnula obsah zákonných ustanovení, která napadeným rozhodnutím měla být porušena. Vymezila se proti konstatování žalovaného, že o mezinárodní ochranu v České republice (dále jen „ČR“) žádala pouze z důvodu legalizace pobytu.
3. Zdůraznila, že trpí X. i dalšími zdravotními potížemi, což v azylovém řízení již prokázala lékařskými zprávami. Špatný zdravotní stav rovněž způsobil, že nemohla v detailu vylíčit svůj vlastní azylový příběh, čemuž mělo být přizpůsobeno vedení řízení před správním orgánem. Žalovaný měl vyjít z X. Namísto toho nepodloženě vyhodnotil žalobkynin zdravotní stav jako dobrý a bez dalšího považoval její výpověď za směrodatnou, což bylo nepřipustné. Zdůraznila, že obsah X. odpovídá informacím ze zpráv o zemi původu.
4. Argumentovala, že důkazní břemeno v řízení o mezinárodní ochraně je rozděleno mezi žadatele a správní orgán. Zatímco ona důkazy předložila, žalovaný vycházel ze spekulací a odmítl některé jí předkládané materiály s odůvodněním, že jsou v anglickém jazyce, přičemž řízení je vedeno v jazyce českém a španělském. Takové zdůvodnění dle žalobkyně nebylo namístě, zejm. když se jednalo o důkazy podstatné pro řádné zjištění skutkového stavu. Brojila i proti zkrácení podkladu od Amnesty International, k čemuž měl žalovaný přistoupit z důvodu přílišné obecnosti informací v něm obsažených. Žalobkyně se ale domnívala, že informace o běžném životě na Kubě, jako všeobecný nedostatek léků nebo potravin, jsou pro dokreslení jejího azylového příběhu významné.
5. Namítala, že její azylový příběh má zprostředkovaně politický charakter, neboť X. Jako důsledek této politické aktivity je X. odpírána zdravotní péče a byla jim X. Domnívala se proto, že jí měl být udělen azyl podle § 12 zákona o azylu, jelikož ve smyslu čl. 10 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (přepřacované znění) (dále jen „kvalifikační směrnice“), postačí, že jsou jí rysy, pro které pronásledování ze strany kubánských orgánů hrozí, připisovány skrze X.
6. Jelikož nebylo prokázáno, že obavy žalobkyně nemají reálný základ, měl žalovaný při svých závěrech z jejich tvrzení vycházet. Dle žalobkyně neobstojí ani argument, že pokud X., nebyl udělen v ČR azyl, X., nelze ani na žalobkyninu činnost nahlížet jako na politickou. Žalobkyně uvedla, že X.
7. Poukázala rovněž na konkrétní případy rozporů v odůvodnění napadeného rozhodnutí, kdy žalovaný z informací dostupných ve spisu dle názoru žalobkyně dovozoval závěry opačné těm, které plynou ze shromážděných podkladů.
8. Dále měla za to, že úvahy žalovaného ve vztahu k udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu jsou nepřezkoumatelné. Zopakovala, že je ve špatné zdravotní kondici, přičemž jí i X. na Kubě již v minulosti byla záměrně odepřena zdravotní péče, a nachází se v nepříznivé sociální i ekonomické situaci. Na Kubě už X. Žalovaný však neposoudil, zda jde o případ zvláštního zřetele hodný, a ani tento pojem nevyložil, což je v rozporu s judikaturními závěry Nejvyššího správního soudu (dále také „NSS“).
9. Vysvětlila i okolnosti, pro které by jí měla být udělena alespoň doplňková ochrana, nebudou-li azylové důvody shledány. Žalovaný se v dostatečném rozsahu nevěnoval posouzení její

situace ve vztahu k § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu a nevypořádal řádně ani otázku možného porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

10. Navrhla, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný zrekapituloval skutkový stav věci a shrnul žalobní argumentaci. S žalobou nesouhlasil.
12. Uvedl, že důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona o azylu nebyly v případě žalobkyně shledány. Shrnul podklady, ze kterých ve svých úvahách vycházel, a trval na tom, že se během správního řízení zabýval všemi skutečnostmi tvrzenými žalobkyní, přičemž skutkový stav zjistil řádně.
13. Domníval se, že námitky žalobkyně v žalobě jsou pouhým opakováním argumentů vznesených již během správního řízení, se kterými se ale v dostatečném rozsahu v napadeném rozhodnutí vypořádal. Odkázal proto na části odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterých zpochybnil X. a její možné obavy z pronásledování na Kubě. Uzavřel, že nebyl-li ve vlasti pronásledován X., nehrozí pronásledování ani jí.
14. Zdůraznil, že mezinárodní ochrana žadatele nemá chránit před jakýmkoli negativními jevy v zemi původu, nýbrž pouze těmi vymezenými v zákoně o azylu. Ty ale v případě žalobkyně dány nejsou. Domníval se, že žalobkyně měla svůj pobyt v ČR legalizovat postupem podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), nikoli skrze žádost o mezinárodní ochranu.
15. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

16. Ze správního spisu zjistil soud tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
17. Žalobkyně podala dne 19. 8. 2024 žádost o udělení mezinárodní ochrany (dále jen „žádost“). Při poskytnutí údajů dne 22. 8. 2024 sdělila, že je kubánské národnosti a hovoří španělsky. Uvedla, že nikdy nebyla politicky aktivní, ani nebyla členkou žádného politického uskupení. Je X. Ve vlasti se naposledy zdržovala X. v místě jejich bydliště v X. Do ČR přicestovali X. Nepamatuje si, kdy přesně do ČR vstoupila, v pase má napsáno X. Myslí si, že X. V minulosti o mezinárodní ochranu v jiné zemi nežádala. Její zdravotní stav odpovídá X., má X., na který pravidelně užívá i léky, občas zapomíná čísla a data. X. V závěru poskytnutí údajů se vyjádřil ještě substituční zástupce žalobkyně, který sdělil, že žalobkyně má problémy s referováním o své minulosti i přítomnosti. Je X. O mezinárodní ochranu žádá nejen z X., ale i politických důvodů, když X.
18. Dále je ve správním spisu založen protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 22. 8. 2024. Žalobkyně uvedla, že rozhodnutí opustit vlast udělala již před několika lety, když X. Na otázku, zda se žalobkyně a X. osobně potýkali ve vlasti s problémy, uvedla, že její okolí na ně pohlíželo negativně, nesli X. jakousi negativní nálepku, společnost je odsuzovala za X. Projevovalo se to tak, že se lidé negativně vyjadřovali, pomlouvali je, ale nijak jim neublížovali. Žalobkyně s X. věděli, že X., neprojevovalo se to ale nějak otevřeně, ale byly cítit pozornost a nátlak od X. Situace se postupně zklidnila. Po X. Sousedé se k nim chovali dobře, znali je. Ve vlasti se žalobkyně

potýkala také s ekonomickými problémy. Kuba žije v režimu omezení, proto jsou omezení i její občané, trpí nedostatkem všeho. Situace na Kubě je tristní úplně všude. Žalobkyně si nepamatuje, kdy X. Kvůli dlouhodobým problémům s X. navštěvuje X., ten jí občas ale nemůže potřebné léky předepsat, a to kvůli nedostatku. Léky se pak shánějí mimo zdravotnický systém. Má problémy i se X. Pro případ návratu nemá strach z nebezpečí, ale z nedostatku pro život, na Kubě nic není dostupné, zejména léky. Proto si s sebou do ČR nemohla ani přivést jejich zásobu. Když léky nejsou, musí se shánět přes známé. Žalobkyně následně uvedla názvy léků, které užívá. Problémy s policií nebo státními orgány negovala. V ČR X. Na závěr chtěla dodat, že X. K průběhu pohovoru s žalobkyní dodal její substituční zástupce, že je zřejmé, že žalobkyně opakuje stále stejné věci. Na události si rozpomíná a zase je zapomíná. Její zdravotní stav jí neumožňuje celistvě vylíčit svůj azylový příběh. V její výpovědi se objevují jen fragmenty skutečností podstatných pro její žádost. Několikrát zmínila X. Z toho důvodu právní zástupce krátkou cestou doložil podklady ke X., ze kterých se podává, že X. může pro Kubánce znamenat nebezpečí.

19. Žalobkyně do správního spisu založila X.
20. Žalobkyně rovněž udělila žalovanému souhlas k tomu, aby nahlížel do její zdravotní dokumentace, načež žalovaný založil do spisu vyjádření lékaře ze zdravotnického zařízení MV PŘS Zastávka k jejímu zdravotnímu stavu. Dne 12. 3. 2025 pak správní spis doplnila o dokumentaci svého zdravotního stavu a zaslala správnímu orgánu lékařskou zprávu X. ze dne 5. 3. 2025 (dále jen „lékařská zpráva z X.“).
21. Dne 4. 9. 2024 zaslala žalobkyně prostřednictvím své právní zástupkyně vyjádření k pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu, ve kterém uvedla, že by na ni v rámci azylového řízení mělo být nahlíženo jako na zranitelnou osobu ve smyslu § 2 písm. i) zákona o azylu a že jejímu zdravotnímu stavu mělo být přizpůsobeno vedení řízení.
22. Žalovaný obstaral tyto zprávy o zemi původu: Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR – Kuba – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí ze dne 12. 3. 2024 (dále jen „Informace MZV ČR“); Informace Ministerstva zahraničních věcí USA – Kuba – Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2023 ze dne 12. 4. 2024 (dále jen „Zpráva o zemi původu MZV USA“); Informace OAMP – Kuba – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv – Stav: prosinec 2024 ze dne 2. 12. 2024.
23. Seznámení s podklady pro rozhodnutí proběhlo dne 7. 5. 2025, o čemž žalovaný pořídil protokol. Právní zástupkyně žalobkyně požádala o stanovení lhůty k vyjádření a následně dne 22. 5. 2025 své vyjádření zaslala. Dne 4. 6. 2025 vyjádření žalobkyně prostřednictvím své právní zástupkyně doplnila a předložila zprávu Amnesty International s názvem *The State of the World's Human Rights* z dubna 2025 (dále jen „Zpráva Amnesty International“), přičemž ve spisu je založena pouze titulní strana zprávy a tabulka s obsahem. Žalobkyní byla předložena i zpráva *Cuba – Country Conditions Bulletin* od Migration & Asylum Lab z roku 2023.
24. Dne 13. 8. 2025 podala žalobkyně stížnost proti nečinnosti správního orgánu a žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti správního orgánu.
25. Následně žalovaný dne 25. 8. 2025 vydal napadené rozhodnutí.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

26. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní [dále jen „s.ř.s.“]), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany a § 32 odst. 9 zákona o azylu.
27. Soud ve věci rozhodl bez jednání ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.
28. Podle ust. § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec*
- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo*
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
29. Podle ust. § 14 zákona o azylu, ve znění účinném do 30. 9. 2025 *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl (dále jen „humanitární azyl“) z humanitárního důvodu. Rodinnému příslušníku podle § 13 odst. 2 azylanta, kterému byl udělen humanitární azyl, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí humanitární azyl za účelem sloučení rodiny; § 13 se použije obdobně.*
30. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
31. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje*
- a) trest smrti nebo poprava,*
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo*
- c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.*
32. Podle ust. § 22 odst. 1 zákona o azylu *účastník řízení ve věci mezinárodní ochrany má právo jednat v mateřském jazyce nebo v jazyce, ve kterém je schopen se dorozumět. Písemnosti vyhotovené v cizím jazyce je účastník řízení povinen předkládat v originálním znění a současně v překladu do jazyka českého; to neplatí, jde-li o písemnost vyhotovenou v jazyce, v němž jedná účastník podle věty první, nebo pokud ministerstvo takový překlad nevyžaduje.*
33. Podle ust. čl. 10 odst. 1 kvalifikační směrnice *při posuzování důvodů pronásledování přiblíží členský stát k těmto hlediskům (...), e) pojem politických názorů zahrnuje zejména*

zastávání názorů, myšlenek nebo přesvědčení ohledně potenciálních původců pronásledování uvedených v článku 6 a jejich politik nebo postupů, bez ohledu na to, zda žadatel podle dotyčných názorů, myšlenek nebo přesvědčení jednal.

34. Podle ust. čl. 10 odst. 2 kvalifikační směrnice *při posuzování otázky, zda má žadatel odůvodněnou obavu z pronásledování, není důležité, zda žadatel skutečně má rasové, náboženské, národnostní, sociální nebo politické charakteristické rysy, které vedou k pronásledování, jestliže původce pronásledování tyto rysy žadateli připisuje.*
35. Žalobkyně se předně vymezila proti tvrzení žalovaného, že při podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla vedena pouze snahou o legalizaci svého pobytu na území ČR. Uvedla, že jde o bagatelizující frázi používanou v rozhodnutích OAMP pravidelně, která je inherentně paradoxní. Žalovaný uzavřel, že žalobkynina žádost o mezinárodní ochranu byla podána účelově, pouze s cílem strávit X. na území ČR, když X. Aniž by soud měl v úmyslu předjímat závěr, zda jsou žalobkyniny důvody pro opuštění domovského státu takovými, pro které by jí měla být udělena jedna z forem mezinárodní ochrany, přisvědčuje žalobkyni, že předmětné konstatování žalovaného je v jejím případě opravdu prázdnou frází, jejíž odůvodnění je plytké, nepřesvědčivé a bezdůvodně bagatelizující.
36. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobkyně X., přesvědčivě vysvětlili. Jejich motivace se nejeví ani nepravděpodobná, ani irelevantní. Ve vztahu k účelovosti žalobkyniny žádosti neobstojí ani argument, že když z lékařské zprávy z X. vyplývá, že žalobkyně X. trpí již několik let, není v jejím případě dán důvod, pro který by neměla o mezinárodní ochranu v ČR žádat již X. Jak soud již konstatoval, žalobkyně vysvětlila, proč X.
37. Soud se neztotožňuje ani s argumentací žalovaného, ve které žalobkyni kladl k tíži, X., příjezdu do ČR přednostně nezačala řešit svou pobytovou situaci skrze zákon o pobytu cizinců. Zákon o azylu žádnou podmínku „vyčerpání“ jiných prostředků, skrze které lze dlouhodobě legálně pobývat na území ČR, pro přípustnost žádosti nestanoví. Rovněž platí, a konstatuje tak v napadeném rozhodnutí ostatně i žalovaný, že účel zákona o pobytu cizinců a zákona o azylu je rozdílný. Pokud se žalobkyně před svým odchodem ze země původu setkala s jednáním, které považovala za pronásledování, potažmo působení vážné újmy, či se takového jednání obávala do budoucna, je přirozené, že se v ČR pokusila získat mezinárodní ochranu, nikoli pobytové oprávnění podle zákona o pobytu cizinců.
38. Jak bylo již řečeno, zdůvodnění žalovaného, proč by žádost žalobkyně měla být podána účelově, postrádá oporu ve správním spisu. Bylo by vhodné, aby se žalovaný jednotlivým okolnostem ve správním spisu argumentačně přesvědčivě věnoval, namísto toho, aby další relevantní skutečnosti tvořící azylový příběh žalobkyně opomíjel a bagatelizoval je pouze s odkazem na její dřívější pasivitu.
39. Žalobkyně dále namítala, že řízení před správním orgánem nebylo přizpůsobeno jejímu zdravotnímu stavu, když žalovaný odmítl vzít v potaz i výpověď X. Ve správním řízení žalobkyně uvedla, že má X. Její právní zástupkyně pak ihned při pohovoru k žádosti zdůraznila, že žalobkyně trpí poruchou, která jí znemožňuje poskytnout o své daleké i blízké minulosti ucelený obraz. Do správního spisu založila žalobkyně i lékařskou zprávu z X, ve které jí byla diagnostikována X. Lékař žalobkyni dle předmětné zprávy na její příznaky předepsal několik druhů léčiv.

40. Žalovaný se diagnózou žalobkyně blíže nezabýval, v napadeném rozhodnutí není ani zmíněna. Tvrdil, že lékařská zpráva z X. se týká zejména žalobkyniných X., což je zjevně nepravdivé. Žalobkynina diagnóza podle svého názvu zjevně vypovídá o X. žalobkyně, nikoli o jejím X. Žalovaný se nijak, navzdory návrhům žalobkyně, nepokusil její zdravotní stav blíže zjistit, tj. seznámit se s tím, co obnáší žalobkynina diagnóza a jaký vliv by mohla mít na její výpověď. Žalovaný v napadeném rozhodnutí žalobkynin zdravotní stav v dostatečné míře nerefletoval. Omezil se na shrnutí, že i přes X. a špatný zdravotní stav žalobkyně poskytla konkrétní a koherentní výpověď, která postačí k adekvátnímu posouzení jejího případu. Uvedl, že nevěří, že by žadatelka i přes svůj údajně špatný duševní stav byla schopna podat ucelenou a souvislou výpověď tak, jak ji podala, přičemž by zapomněla zmínit pouze X. a na ni navázané potíže. Soud v takovém závěru žalovaného spatřuje dva zásadní problémy.
41. Za prvé, žalovaný žalobkynin zdravotní stav při hodnocení jejího azylového příběhu vzal v potaz pouze povrchně, činil závěry bez odůvodnění, v důsledku čehož působí pouze jako dojem, nikoli coby argumenty podložené přezkoumatelné úvahy. Žalovaný své tvrzení o tom, že žalobkyně je způsobilá vylíčit vlastní azylový příběh, nijak nekonfrontuje s její diagnózou. Spokojil se s konstatováním, že označení výpovědi žalobkyně coby vypovídající o X. bylo ze strany její zástupkyně zjevně účelové a že: „[Žalobkyně] *netrpí žádnou zásadní duševní poruchou, která by jakkoliv ovlivňovala možnost jejího vystupování v rámci řízení.*“ Co měl žalovaný na mysli „*zásadní duševní poruchou*“, zůstává nejasné. Úvahu, že výpověď žalobkyně nepůsobí vnitřně rozporně, nelze hodnotit tak, že se žalovaný zdravotním stavem žalobkyně zabýval, nebo že by dokonce znal vliv žalobkyniny diagnózy na její schopnost vypovědět svůj azylový příběh.
42. Za druhé, není pravdou, že: „[Žalobkyně] *jasně popřela jakékoliv konkrétní problémy s kubánskými státními orgány či bezpečnostními složkami.*“ Při pohovoru k žádosti žalobkyně výslovně uvedla, že s X. vnímali negativní postoj okolí k jejich rodině, cítili pozornost a nátlak ze strany X.
43. K části námitky, že měl žalovaný ve svých úvahách pracovat i se skutečnostmi, které vypověděl X., a to z důvodu špatné zdravotní kondice žalobkyně, uvádí soud následující. Právní zástupkyně žalobkyně v řízení před správním orgánem pravidelně zdůrazňovala, že zdravotní stav žalobkyně jí neumožňuje podat souvislou detailní výpověď o rozhodných skutečnostech. Soud si je pak z vlastní úřední činnosti vědom, že X. Žalovaný postup navrhaný žalobkyní, aby pro posouzení její věci zahrnul do podkladů pro rozhodnutí i X., odmítl.
44. Na s. 12 napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval: „[Žalobkyně] *žila na Kubě celý svůj život, přičemž v posledních letech X.*“ Jenže takový výrok zjevně odporuje jím deklarovanému postupu, že X. v posouzení věci žalobkyně v potaz nebral, neboť toho nebylo třeba, a to pro schopnost žalobkyně souvisle vypovídat i sama. Na základě skutečností zmiňovaných v napadeném rozhodnutí pak soud nemá pochyb o tom, že žalovaný byl v době vydání napadeného rozhodnutí seznámen i se skutečnostmi plynoucími X., když tyto informace, minimálně v citované části odůvodnění, v napadeném rozhodnutí použil, přičemž žádnou z těchto informací nebylo možné vyčíst ze správního spisu žalobkyně.

45. Z výpovědi žalobkyně a několika jejích vyjádření prostřednictvím právní zástupkyně během správního řízení lze dovodit, že o žalobkyni X. Žalobkyně v poskytnutí údajů k žádosti uvedla, že X.
46. Současně o X., jejíž pomoc žalobkyně s X. ve vlasti čerpali, X., nikoli žalobkyně. Stejně jako v případě X., tuto informaci nesdělila žalovanému v průběhu řízení ani její právní zástupkyně. Obdobný závěr lze učinit ohledně tvrzení žalovaného, že potřebné léky pro žalobkyni X. Žalobkyně takovou skutečnost žalovanému v žádné fázi řízení před vydáním napadeného rozhodnutí nesdělila, X.
47. Na základě výše uvedeného je viditelné, že ačkoli žalovaný odmítl X. zařadit do podkladů pro napadené rozhodnutí a vycházel z informací obsažených v X., informace z něj přesto při svých úvahách použil. Soud má navíc za to, že tak učinil velmi selektivním způsobem, tedy pouze u argumentace, ve vztahu k níž to žalovaný vyhodnotil jako vhodné. Proč ve zbytku odůvodnění nebylo nutné na X. brát ohled, žalovaný nevysvětlil. Soud uzavírá, že takový postup není přípustný.
48. K návrhu žalobkyně, aby žalovaný zvažoval i X. Vyjadřuje-li se k nim proto X., není soudu z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé, proč by X. žalovaný vzhledem ke zdravotní indispozici žalobkyně neměl přijmout. V řízení před správním orgánem bylo X.
49. Pokud by vzhledem ke zdravotnímu stavu žalobkyně žalovaný nijak nehleděl na X., mohlo by dojít k absurdní situaci, kdy by X. Taková situace by vedla k rozporu se zásadou správního řízení, aby při rozhodování skutkově shodných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly, zakotvené v § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.
50. Žalovaný tak pochybil, když na jedné straně odmítl z X. vycházet, a na druhé straně informace z X. v napadeném rozhodnutí selektivně využil. Bylo na žalovaném, aby přesvědčivě zdůvodnil, proč X. ve věci žalobkyně není třeba, nebo naopak aby X. vzal v úvahu a přezkoumatelným způsobem se se všemi skutečnostmi z ní plynoucími v odůvodnění argumentačně vyrovnal.
51. Co se týče podkladů pro napadené rozhodnutí, nesouhlasila žalobkyně ani s tím, že do nich nebyly zařazeny i další dokumenty, které během řízení do správního spisu založila, konkrétně se jedná o Zprávu Amnesty International a dva články týkající se X., přičemž uvedené dokumenty byly bez českého překladu předloženy v anglickém jazyce. Žalovaný je nepřijal s odkazem na ustanovení § 22 odst. 1 zákona o azylu. Soud konstatuje, že bylo na žalovaném, zda tyto dokumenty do podkladů zařadí, neboť předmětné ustanovení zákona o azylu stanoví žadateli povinnost předkládat listiny, které nejsou česky nebo v jazyce, ve kterém se řízení vede, současně s jejich překladem do češtiny, ledaže překlad ministerstvo nevyžaduje. Žalobkynin mateřský jazyk je španělština, která je rovněž jazykem, kterým se v řízení před správním orgánem s žalovaným dorozumívala. Jelikož zprávy předkládané žalobkyní měly anglická znění a žalobkyně k nim neposkytla současně i překlad do češtiny, byl žalovaný oprávněn tyto dokumenty jako podklad pro rozhodnutí nepřijmout. Uvedené však nikterak neumenšuje povinnost žalovaného řádně zjistit skutkový stav věci.
52. Žalobkyně svůj azylový příběh odvozovala od politické činnosti X. Žalovaný bez hlubší úvahy ale uzavřel, že nebyl-li azyl v ČR udělen X., nemůže být dán důvod pro udělení azylu ani u ní, když X.
53. X. V napadeném rozhodnutí pak žalovaný konstatuje, že X., tedy nebyl politicky aktivní.

54. Žalovaný k otázce, zda X., přistoupil formalisticky a soustředil se pouze na informaci, že X. Takové hodnocení považuje soud za nepřiléhavé ve vztahu k informacím, které jsou o Kubě ze zpráv o zemi původu založených ve správním spisu známy. Žalovaný tímto závěrem de facto přistupuje na narativ kubánského režimu, že X. Zpráva o zemi původu MZV USA k tomuto výslovně uvádí, že skutečná povaha X. Argumentace žalovaného, že žalobkyně od X. nemůže odvozovat svůj azylový příběh, je proto lichá.
55. Jako důvodnou hodnotí soud i námitku žalobkyně, která rozporuje, že v jejím příběhu nelze spatřovat politický podtext pouze proto, že X.
56. Z tvrzení žalobkyně a X. v průběhu správního řízení také vyplynulo, že jim v zemi původu byla záměrně odepřena lékařská péče, což X. jsou dostupné jen občanům, kteří vládnoucí režim podporují. Soud upozorňuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, v kterém konstatoval, že podle judikatury Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) a Evropského soudu pro lidská práva je žádoucí, aby mezinárodní ochrana byla udělena osobám, kterým je zdravotní péče úmyslně odírána z důvodů obsažených v demonstrativním výčtu čl. 10 kvalifikační směrnice (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 1. 2022, č. j.: 5 Azs 70/2020-103, nebo rozsudek ze dne 20. 7. 2022, č. j.: 10 Azs 42/2022-32). Mezi takové důvody patří mj. zastávání politického názoru, myšlenky nebo přesvědčení, přičemž není vyžadováno, aby žadatel podle těchto přesvědčení jednal. Soud rovněž upozorňuje, že čl. 10 odst. 2 kvalifikační směrnice stanoví, že při posuzování odůvodněnosti obavy z pronásledování není rozhodné, zda žadatel či žadatelka politické nebo jiné charakteristické rysy má, nýbrž postačí, že jsou jim původcem pronásledování připisovány. Nemusí tedy být rozhodujícím faktorem, zda žalobkyně sama svůj politický postoj veřejně manifestovala nebo otevřeně proti režimu bojovala. Podstatná je naopak otázka, zda by jednání domovského státu vůči osobě žalobkyně, dosahovalo-li by intenzity pronásledování, mohlo být motivované tím, že žalobkyni státní instituce připisují nějakou politickou charakteristiku, na jejímž potlačení má kubánský režim zájem.
57. V rozsudku SDEU ze dne 18. 12. 2014, ve věci C-542/13, Mohamed M'Bodj proti Belgii, bodě 36, stojí: *„Riziko zhoršení zdravotního stavu státního příslušníka třetí země trpícího vážným onemocněním, které vyplývá z neexistence odpovídající léčby v zemi jeho původu, aniž jde zároveň o úmyslné odepírání péče tomuto státnímu příslušníkovi třetí země, nemůže postačovat k tomu, aby z něj plynula nutnost přiznat tomuto státnímu příslušníkovi podpůrnou ochranu“* (zvýraznění doplněno zdejším soudem). Tj. bude-li argumentováno a contrario, záměrné odepření zdravotní péče osobě, která ji potřebuje, může podle SDEU založit důvod pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany.
58. Žalobkyně uvedla, že jí ve vlasti byla zdravotní péče nejen těžko dostupná, ale dokonce záměrně odepřená, což ji činí závislou na péči X. Pokud s tvrzením o odepření lékařské péče z politických důvodů žalovaný nesouhlasil, měl ho v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyvrátit. To ovšem neučinil, protože se touto skutečností vůbec nezabýval. Nedisponoval ani podkladem, který by praktiku odírání péče v podmínkách kubánského režimu potvrdil jako běžnou, nebo naopak tuto možnost vyloučil. I za předpokladu, že by k této skutečnosti nebyly informace dostupné, a žalovaný tvrzení žalobkyně nebyl schopen potvrdit ani vyvrátit, měl její tvrzení považovat za pravdivé a argumentačně se s ním v napadeném rozhodnutí vypořádat, neboť žalobkyni svědčila výhrada pochybnosti. K tomu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2004, č. j.: 6 Azs 50/2003-89, sdělil: *„V řízení o udělení azylu musí správní orgán často rozhodovat v důkazní nouzi. Za této situace je nutné při hodnocení důkazů vzít v úvahu také způsob výkonu státní moci v zemi původu,*

možnost uplatňování politických práv a další okolnosti, které mohou mít vliv na naplnění důvodů pro udělení azylu. Taková výhrada pochybnosti se uplatní ve prospěch žadatele například tam, kde z dalších důkazů plyne, že stav dodržování lidských práv v zemi původu je špatný, že občanům je upíráno právo na změnu vlády, že dochází k nezákonným popravám, mizení osob, častému používání mučení. Naopak, je-li země původu žadatele o azyl právním státem s demokratickým režimem, je na žadateli o azyl, aby věrohodně doložil, že je skutečně pronásledován.“

59. V jiném rozsudku pak Nejvyšší správní soud konstatoval, že: „[Břemeno důkazní] je výrazněji rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a žalovaného. Prokazovat jednotlivá fakta je povinen primárně žadatel, nicméně žalovaný je povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, co je podporují“ (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2008, č. j.: 5 Azs 66/2008-70). Zároveň platí, že: „Není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují“ (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2005, č. j.: 6 Azs 235/2004-57). Soud rovněž upozorňuje, že je to právě žalovaný, kdo nese odpovědnost za to, že zprávy o zemi původu a jiné podklady ve spisu budou: „(...) v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné“ (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2009, č. j.: 1 Azs 105/2008-81).
60. V žalobě bylo rovněž namítáno, že si žalovaný protiřekl, když konstatoval, že žalobkyně a X. nemohli být pro režim zájmovými osobami. Takový závěr žalovaný zdůvodnil tím, že X. bylo povoleno bez obtíží z Kuby vycestovat, přičemž k dané otázce citoval Zprávu o zemi původu MZV USA, která informovala, že dobrovolný exil je nepohodlným osobám nabízen jako možnost, která je výhodná i pro stát.
61. K této námitce soud uvádí následující. Zprávy o zemi původu se soudu v tomto směru jeví nejednoznačné. Na jedné straně zprávy zmiňují obecná omezení pro běžné Kubánce i politicky činné osoby překračující hranice a tzv. regulované osoby, kterým je odepřen přístup k získání cestovního pasu nebo jsou kladeny jiné překážky pro vycestování, přičemž zařazení mezi takové regulované osoby je arbitrární a X. (č. l. 81 a 86 ve správním spisu). Na druhé straně ale hovoří o případech osob aktivistů a disidentů, které bývají kubánskou vládou dokonce přinuceny, aby zemi opustily (č. l. 70 a 75 ve správním spisu). Shromážděné zprávy tudíž nejsou dostatečným podkladem pro kategorický závěr o nemožnosti vycestovat u zájmových osob.
62. Obdobně žalobkyně považovala za rozporný závěr, že kubánské orgány se o její žádosti o mezinárodní ochranu nemají, jak dozvědět, proto jí v této souvislosti nemůže hrozit žádný postih. Měla za to, že tamním orgánům bude zřejmé, že X. Odkázala na Informaci MZV ČR, která uvádí, že v zemi pro neúspěšné žadatele žádné oficiální restrikce neplatí, ale případné postihy není možné vyloučit, jelikož jsou nepředvídatelné a svým obsahem arbitrární, přičemž může dojít k uložení vysokých pokut. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nespatořoval hrozbu sankce při návratu, neboť podle zpráv o zemi původu nedochází k postihu ve všech případech navrátilců.
63. I v tomto případě jsou tak informace nejednoznačné, když sankce podle uváděných zdrojů nastat může, ale nemusí. Soud obdobně jako v předchozích bodech tohoto rozsudku

připomíná, že žalobkyni v azylovém řízení svědčí výhrada pochybnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 2. 2004, č. j.: 6 Azs 50/2003-89). Žalovaný měl proto rovněž vycházet z judikaturního závěru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v rozsudku ze dne 26. 3. 2008, č. j.: 2 Azs 71/2006-82: „*Přiměřená pravděpodobnost nežádoucího důsledku návratu do země původu (...) je dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý. Neznamená to, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane (...)* [tím méně to znamená, že v případě návratu do země původu musí být nastání nežádoucího důsledku prakticky jisté (...), nýbrž to, že k nežádoucímu důsledku v případech obdobných případu žadatele dochází natolik často, že s ním ten, komu takový následek hrozí, musí počítat jako se vcelku běžným jevem, a nikoli jako s jevem toliko výjimečným.“ Zprávy o zemi původu s jistotou nevyklučují, že by k postihu žalobkyně a X. mohlo dojít, naopak zmiňují nahodilost a svévoli, přičemž negativní následky nemusí, ale mohou nastat. Soud má tedy za to, že nedokázal-li žalovaný postih žalobkyně po návratu do vlasti vyloučit, měl tuto okolnost brát za prokázanou.

64. Žalobkyně s vypořádáním otázky svého zdraví nesouhlasila ani ve vztahu k udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, ve znění do 30. 9. 2025. Na tomto místě žalovaný pouze konstatoval, že se zdravotním stavem žalobkyně zabýval, nechce ho zlehčovat, ale je evidentní, že zdravotní potíže má žalobkyně již několik let, proto je nyní její žádost účelová, když o mezinárodní ochranu nežádala X.
65. Soud uvádí, že s takovým hodnocením se nelze spokojit. Žalovaný neposkytl úvahy o tom, proč se domnívá, že X. nemohlo dojít k zhoršení jejího stavu. Pouze dovedl, že když žalobkyně nepožádala v ČR o mezinárodní ochranu již X., nemůže být její zdravotní stav natolik špatný. K tomu soud odkazuje na bod 36 tohoto rozsudku, ve kterém shrnul, že žalobkyně přesvědčivě vysvětlila, proč se X.
66. Co se týče ekonomické situace na Kubě, z výpovědi žalobkyně a X. vyplynulo, že situace je tristní. Pokud by o žalobkyni X., není ze zpráv o zemi původu zřejmé, zda má Kuba dostatečný aparát na to, aby mohla lidem závislým na péči druhých, což žalobkyně podle informace zřetelně vyplývající z lékařské zprávy z X. je, mohla tuto službu poskytnout. Jak soud již blíže vysvětlil v bodě 51 tohoto rozsudku, žalovaný neměl povinnost přijmout jako podklad pro rozhodnutí anglicky psanou Zprávu Amnesty International, která se ekonomické a sociální situaci na Kubě věnuje. Pro posouzení azylového příběhu žalobkyně a X. ve vztahu k humanitárnímu azylu je však zhodnocení obecné situace, nejen politické, v jejich vlasti podstatné. Z odůvodnění je ale nejasné, do jaké míry vzal žalovaný špatnou ekonomickou situaci za prokázanou, resp. za prokázané tvrzení žalobkyně a X., že na Kubě panuje tristní ekonomická situace, za které není možné obstarat důstojné množství jídla, a všeobecný nedostatek léků, což významným způsobem zasahuje do skutečností relevantních v azylovém příběhu žalobkyně a X. Pokud žalovaný tyto okolnosti nevzal za prokázané a měl v úmyslu je zpochybnit, měl tak učinit na základě buď podkladů poskytnutých žalobkyní nebo vlastních zpráv. Žádná ze zpráv o zemi původu zařazených do podkladů pro napadené rozhodnutí se však této problematice nevěnuje, což vedlo k tomu, že žalovaný nezjistil řádně a v úplnosti skutkový stav, když ve vztahu k předmětné otázce odmítl podklady poskytnuté žalobkyní a sám jiné neobstaral.
67. V souvislosti s ekonomickou situací v zemi původu žalobkyně namítala i to, že X. Soud k tomu uvádí následující. Žalovaný konstatoval, že žalobkyně X. dokázali našetřit dostatek finančních prostředků pro X. bez dokončení myšlenky, o čem by taková skutečnost měla svědčit. Jedná se o pouhé konstatování. Jelikož žalobkyně původ prostředků, ze

kterých byly hrazeny X., ve správním řízení neuvedla, ačkoli tak bez obtíží učinit mohla, a tuto informaci sdělila prvně až v žalobě, bylo samo konstatování, že šlo o vlastní peníze její a X., přípustné (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 11. 2015, č. j.: 10 Azs 194/2015-32).

68. Žalobkyně rovněž tvrdila nepřezkoumatelnost části napadeného rozhodnutí týkající se § 14 zákona o azylu, ve znění účinném do 30. 9. 2025. Tuto vadu měla způsobit skutečnost, že žalovaný nevyložil obsah neurčitého právního pojmu *případ zvláštního zřetele hodný*. Soud shledává námitku žalobkyně důvodnou. Žalovaný na žádném místě napadeného rozhodnutí neposkytuje bližší úvahu k tomu, jak vnímá obsah neurčitého právního pojmu *případ zvláštního zřetele hodný* v předmětném ustanovení. Omezil se na konstatování, že okolnosti provázající žalobkyni takovým důvodem nejsou, neboť možnost udělení humanitárního azylu se vztahuje pouze na situace, ve kterých by bylo zcela „*nehumánní*“ azyl neudělit. Jaké okolnosti by však podle žalovaného mohly zakládat situaci, ve které by bylo „*nehumánní*“, aby správní orgán azyl žadateli neudělil, není z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé. Nevysvětlil, jak špatnému zdravotnímu stavu by žadatel o mezinárodní ochranu musel čelit, aby se jednalo o důvod hodný zvláštního zřetele. Stejně tak nevyložil, co se myslí ekonomickými a sociálními podmínkami natolik žalostnými, aby je bylo možné považovat za „*nehumánní*“. Žalovaný tedy pochybil, protože na základě jeho odůvodnění si lze jen stěží představit, jak si předmětný neurčitý právní pojem vykládá, a to za situace, kdy poměry žalobkyně zjevně nejsou zcela vzdáleny možným humanitárním aspektům.
69. V neposlední řadě žalobkyně namítala, že napadenému rozhodnutí schází dostatečné odůvodnění ve vztahu k doplňkové ochraně ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu. Všechny výše soudem vyložené nedostatky v odůvodnění napadeného rozhodnutí lze v zásadě vztáhnout i k argumentaci žalovaného k doplňkové ochraně, neboť z velké části pouze zkopíroval své odůvodnění k ust. § 12 a § 14 zákona o azylu, ve znění do 30. 9. 2025. Není pravdou, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí s možností udělit mezinárodní ochranu v podobě doplňkové ochrany nevypořádal vůbec, jak tvrdila žalobkyně. Ale toto odůvodnění trpí stejnými vadami, které soud v tomto rozsudku již popsál.
70. Obsah správního spisu zahrnoval vše potřebné pro rozhodnutí soudu, další doplnění dokazování tak soud v této fázi řízení shledal nadbytečným.
71. V dalším řízení se žalovaný náležitě seznámí s diagnózou žalobkyně a teprve následně vyhodnotí, zda její zdravotní stav odůvodňuje postup navržený žalobkyní, aby při úvahách o udělení mezinárodní ochrany byla mezi podklady pro rozhodnutí zařazena i X. Žalovaný se dále vyvaruje práci se skutečnostmi, které nevyplývají z dokumentů zařazených do podkladů pro rozhodnutí, tj. odmítne-li nějaký dokument jako podklad zahrnout, nepoužije z něj vzápětí selektivním způsobem informace při své argumentaci.
72. Žalovaný rovněž posoudí azylový příběh žalobkyně v jeho celistvosti, zejm. v dalším řízení neopomene tvrzení, že jí na Kubě záměrně byla odepřena lékařská péče z politických důvodů. Neomezí se primárně na argumentaci, že nebyl-li azyl udělen X. Důsledněji argumentačně podpoří své závěry o možnostech vycestovat z Kuby a návratu na ni, přičemž bude mít na paměti judikaturu týkající se přiměřené pravděpodobnosti, jakož i rozložení důkazního břemene v azylových věcech. V odůvodnění se rovněž vyhne bagatelizaci žalobkynina azylového příběhu a důvodů, které ji k podání žádosti o mezinárodní ochranu vedly.
73. S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že námitky tak, jak je žalobkyně uplatnila v žalobě, byly důvodné, a napadené rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.

zrušil. V souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právní názor vyslovený v tomto rozsudku žalovaného v dalším řízení zavazuje (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

74. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady vynaložené žalobkyní na dané řízení představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za dva úkony právní služby (§ 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. – tj. převzetí zastoupení a písemné podání k soudu), každý v částce 4 620 Kč, v součtu tedy 9 240 Kč, a náhradu hotových výdajů v částce 450 Kč za jeden úkon, v součtu tedy 900 Kč; tj. dohromady 10 140 Kč. Právní zástupkyně je plátkyní DPH, soud tak žalobkyni dále přiznal i částku odpovídající příslušné sazbě daně (zaokrouhlené na celé koruny nahoru dle § 146 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád) ve výši 2 130 Kč. Celková výše nákladů tak činí 12 270 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. února 2026

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce